

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 178/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III Ko 15/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	Uchylenie	#	Zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść i skutkujący bezpodstawnym uznaniem, że w okolicznościach niniejszej sprawy sumą adekwatną i proporcjonalną zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez J. M. w wyniku postępowania zakończonego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wydaniem postanowienia Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 27 lipca 1983 r. o umorzeniu postępowania karnego przeciwko J. M., sygn. akt V K 610/83 jest kwota 200.000,00 zł, pomimo, iż jest to kwota niewspółmierna do rozmiaru doznanych przez niego krzywd i cierpień, ich intensywności i nieodwracalnego charakteru, podczas gdy te względy przemawiają za zasądzeniem na rzecz wnioskodawcy znacznie wyższej kwoty zadośćuczynienia,

2. obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, w tym w szczególności zeznań wnioskodawcy i wyciągnięcie z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego i wskazaniami

	wiedzy, tj. uznanie, że zadośćuczynienie w kwocie 200.000 zł spełnia cel i wymogi określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (dalej: ustawa lutowa, ustawa rehabilitacyjna) w przypadku krzywd J. M. doznanych w wyniku postępowania zakończonego wydaniem postanowienia Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 27 lipca 1983 r. o umorzeniu postępowania karnego przeciwko J. M., sygn. akt V K 610/83.			
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że apelująca podniosła dwa zarzuty, a to obrazy art. 7 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych.				

Pomijając to, że z formalnego punktu widzenia podniesienie w tym samym zakresie jednocześnie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i wadliwej oceny dowodów było niedopuszczalne (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych można podnieść jedynie w sytuacji gdy sąd pomimo prawidłowej oceny dowodów poczyni w oparciu o ich treść, nieprawidłowe ustalenia, a tym samym, uwzględniając uchybienia pierwotne i wtórne, niemożliwe było jednoczesne podniesienie wskazanych zarzutów) stwierdzić należy, że apelująca nie podjęła nawet próby wskazania jakie dowody zostały wadliwie ocenione oraz jakie ustalenia poczynione zostały wadliwie. Faktycznie zatem wywiedziony środek odwoławczy sprowadzał się do wskazania na wadliwie zmiarkowanie wysokości zadośćuczynienia, które w ocenie autorki środka

odwoławczego, nie uwzględnia pewnych okoliczności, a nie na wystąpienie sytuacji określonych w art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. Ze wskazanych wyżej względów obydwie podniesione zarzuty zostaną poniżej ocenione łącznie.

Dalej, zauważyć należy, że zadośćuczynienie jako rekompensata za doznane cierpienia fizyczne i krzywdy moralne, zgodnie z ukształtowanym orzecnictwem, nie może mieć ani charakteru symbolicznego, ani nie może być nadmierne, bowiem jego wysokość nie może służyć bezpodstawnemu wzbogaceniu osoby represjonowanej. Jednocześnie kwota zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach, gdyż musi odpowiadać również aktualnym warunkom życia i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 40/22, LEX nr

3397954). Wysokość zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, przyznawanego na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy lutowej (art. 445 § 1 i 2 k.c.) należy zatem do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, co implikuje stwierdzenie, że zarzut wadliwego określenia wysokości zadośćuczynienia może być uwzględniony jedynie w sytuacjach, w których przyznane zadośćuczynienie w sposób oczywisty i rażący nie odpowiada relewantnym okolicznościom występującym w danej sprawie, a więc jest niewspółmierne do stopnia i długotrwałości krzywd doznanych przez represjonowanego (vide wyroki SN: z 17 stycznia 2001 r., II KKN 351/99, LEX nr 51452; z 3 lipca 2007 r., II KK 321/06, LEX nr 299187; z 12 sierpnia 2008 r., V KK 45/08, LEX nr 438427; postanowienia SN: z 27 lipca 2005 r., II KK 54/05, LEX nr 152495; z 18 grudnia 2012 r.,

III KK 275/12, LEX nr 1232288; z 24 kwietnia 2014 r., V KK 51/14, LEX nr 1466589; z 9 lipca 2014 r., II KK 166/14, LEX nr 1488900; z 19 października 2010 r., II KK 196/10; z 27 czerwca 2019 r., V KK 276/19; z 30 lipca 2020 r., V KK 556/19). Wysokość zadośćuczynienia wyznaczają dwie granice, z jednej strony musi ono przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej. Zasądzona kwota zadośćuczynienia uwzględniać zatem winna rzeczywiste cierpienia fizyczne i psychiczne wnioskodawcy i mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, niebędącą jednak wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy (por.m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2008 r., V KK 45/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1638 czy wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2007 r., IV KK 444/06, Prok. i Pr. - wkł. 2007, Nr 10, poz. 18). Opierać się zatem powinna tak na całokształcie okoliczności sprawy, jak i na czytelnych kryteriach wskazanych w treści uzasadnienia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 5 maja 2008 r., II AKa 83/08, KZS 2008, Nr 12, poz. 68).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd I instancji zasądzając zadośćuczynienie w kwocie 200 000 zł niewątpliwie w należyty sposób uwzględnił wszystkie istotne okoliczności wskazujące na rozmiar krzywd doznanych przez wnioskodawcę, a związanych z jego zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem. Wnioskodawca był bowiem pozbawiony wolności przez okres od 16 września 1982 r. do 14

października 1982 r.,
a więc przez okres
niepełnego miesiąca.
Nie był to zatem
okres bardzo długi,
a tym samym skala
cierpień związana
z samym okresem
pozbawienia
wolności nie była
tego rodzaju by
uzasadniała
zasądzenie
zadośćuczynienia w
wyższej kwocie niż
uczynił to Sąd I
instancji. Sąd ten
jednocześnie miał na
uwadze dużą skalę
cierpień fizycznych
doznanych przez
wnioskodawcę w
związku z jego
zatrzymaniem i
tymczasowym
aresztowaniem
(pobicie w
momencie
zatrzymania i
pobicie w czasie
przesłuchania, brak
udzielenia
odpowiedniej
pomocy medycznej,
trudne warunki
sanitarne w celi,
możliwość mycia
się jedynie zimną
wodą, możliwość
tylko jednorazowego
wykąpania się w
czasie całej prawie
miesięcznej izolacji,
skutki pobicia w
postaci
odczuwanych do
dzisiaj bóli
kręgosłupa, stawów
kolanowych i
kończyn górnych).

Twierdzenie zatem apelującej, że Sąd I instancji pominął pogorszenie stanu zdrowia czy okoliczności przesłuchania, było sprzeczne z przedstawionymi wyżej faktami zawłaszcza, że Sąd I instancji dokładnie przytoczył okoliczności przesłuchania wnioskodawcy, w tym jego bicie. Na pewno zatem okoliczności owych nie pominął. Apelująca wskazała przy tym na pominięcie przez Sąd I instancji pogorszenia stanu zdrowia psychicznego skazanego, ale poza samym takim hasłowym stwierdzeniem w żaden sposób szerzej swojego stanowiska w tym zakresie nie wyjaśniła. Tymczasem Sąd I instancji uwzględnił pogorszenie stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy na skutek przeżyć związanych z jego zatrzymaniem i tymczasowym aresztowaniem, ale jednocześnie zasadnie wskazał, co apelująca zupełnie pominęła, że owo

pogorszenie stanu psychicznego związane było w dużej części z problemami osobistymi i rodzinnymi. Tezę taką potwierdza zresztą zgromadzona dokumentacja medyczna w tym zakresie, z której wynika, że wnioskodawca zaczął korzystać z porad psychiatrycznych dopiero w 2002 r., a więc dwadzieścia lat po jego izolacji, jako zaś przyczynę swojego stanu zdrowia wskazywał przede wszystkim sytuację rodzinną, gehenną jaką w tym zakresie przeszedł i sytuację związaną z rozwodem. Na taką przede wszystkim przyczynę stanu psychicznego wskazywała też opinia psychiatryczna znajdująca się w aktach sprawy na kartach 310-317. Samo zatem stwierdzenie apelującej, że Sąd I instancji zasądzając zadośćuczynienie pominął pogorszenie stanu psychicznego wnioskodawcy, nie tylko było sprzeczne

z postępowaniem Sądu, który fakt ten uwzględnił, ale jeszcze nie mogło skutkować uznaniem, że okoliczność owa została niedoszacowana. Podobnie rzecz się miała ze stanem zdrowia fizycznego skazanego, albowiem Sąd I instancji uwzględnił dolegliwości związane z bólami kręgosłupa, czy bólami stawów lub kończyn. Miał też na uwadze przebyty przez wnioskodawcę zabieg usunięcia dysku, z tym, że od razy należy zauważyć, że zabieg ów miał miejsce w 2011 roku, a więc nie sposób go przeceniać, gdyż w świetle elementarnych zasad doświadczenia życiowego trudno go wiązać jedynie z pobicie w 1982 r. Zresztą poza samym stwierdzeniem na temat pominięcia przez Sąd I instancji znacznego pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy, apelująca znowu w żaden głębszy sposób na ten temat się nie wypowiedziała, pomijając przy tym

precyzyjne ustalenia Sądu I instancji co do braku możliwości wykazania związku przyczynowego pomiędzy pozbawieniem wolności, a obecnym pogorszeniem stanu wzroku i słuchu wnioskodawcy (k. 361). Na pewno zatem Sąd I instancji uwzględnił i to w należyтым stopniu, pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia.

Identycznie rzecz się miała ze skalą cierpień psychicznych wnioskodawcy. Sąd I instancji, jak to już stwierdzono, uwzględnił okoliczności przesłuchań (pobicie, zastraszanie długoletnim wyrokiem, próby złamania poprzez twierdzenie, że żona zdradza wnioskodawcę) jak również uwzględnił obawy wnioskodawcy o los najbliższych i rozłąkę z nimi (wnioskodawca jednak uzyskał i to pomimo bardzo krótkiej izolacji, widzenie z żoną

co niewątpliwie złagodziło skalę cierpienia związanego z troską o bliskich i brakiem informacji o ich losie). Nie sposób też uznać, że zasądzona kwota zadośćuczynienia nie uwzględnia cierpienia związanego z poczuciem ponoszenia cierpień w związku ze szlachetną działalnością obliczoną na walkę o niepodległość Polski. Wprawdzie z jednej strony Sąd I instancji na kwestię ową wprost nie wskazał, ale z drugiej strony w opisie stanu faktycznego przedstawił działalność niepodległościową wnioskodawcy, co świadczy o tym, że również tą kwestię miał w polu widzenia. Zresztą wysokość zasądzonego zadośćuczynienia nie pozostawia wątpliwości co do uwzględnienia i to w należytych stopniu wszystkich istotnych okoliczności, w tym niewątpliwego poczucia krzywdy ze względu na represjonowanie z powodu szlachetnej działalności.

Automatycznie nie zachodziła rozbieżność pomiędzy danymi wiary przez Sąd I instancji zeznaniom wnioskodawcy na temat cierpień jakich zaznał w czasie zatrzymania i tymczasowego aresztowania oraz stwierdzeniem, że były one znaczne, a zasądzoną z tego tytułu kwotą zadośćuczynienia. Jednocześnie, wbrew twierdzeniom apelującej, Sąd I instancji wskazując i to w sposób bardzo czytelny na przesłanki, które legły u podstaw zasądzenia zadośćuczynienia w ustalonej przez siebie wysokości, automatycznie wskazał dlaczego nie zasądził zadośćuczynienia w postulowanej przez apelującą kwocie.

Wreszcie stwierdzić należy, że nie sposób było w jakiś racjonalny sposób odnieść się do znowu jedynie hasłowego stwierdzenia autorki środka odwoławczego na temat pominięcia przez Sąd I instancji pozbawienia wnioskodawcy

możliwości rozwoju intelektualnego i możliwości rozwoju kariery. Apelująca nie wskazała bowiem na czym miała polegać utrata możliwości w tym zakresie, jakie perspektywy miał wnioskodawca i jakich został pozbawiony. Także zgromadzony materiał dowodowy żadnych danych w tym zakresie nie dostarcza, nie wskazuje na nie sam wnioskodawca, jak również nic na ten temat nie mówią świadkowie. Wnioskodawca natomiast w chwili aresztowania posiadał wykształcenie podstawowe i pracował w stoczni jako monter-ślusarz, a po zwolnieniu, jak sam stwierdził, nie miał problemów z powrotem do pracy (k. 163v). Faktycznie zatem brak jest jakichkolwiek dowodów, które miałyby wskazywać, że tymczasowe aresztowanie pozbawiło go jakiś możliwości rozwoju intelektualnego i zawodowego.

Ostatecznie zatem uznać należało, że kwota

zadośćuczynienia w wysokości 200 000 zł jest odpowiednia do skali krzywd jakie poniósł wnioskodawca. Stanowi bowiem kilkudziesięciokrotność średniego miesięcznego wynagrodzenia, które zwyczajowo i w sytuacjach bez jakichś szczególnych indywidualnych okoliczności, przyjmowane jest jako ekwiwalent krzywd związanych z miesięcznym pozbawieniem wolności. Oczywiście, tak w orzecznictwie, jak i piśmiennictwie podkreśla się, iż nie jest zasadne przyjmowanie jakichś ścisłych kryteriów np. kwot stanowiących zadośćuczynienie za jeden miesiąc, dzień izolacji, służących jako sposób ustalania zadośćuczynienia za cały okres pozbawienia wolności, albowiem zadośćuczynienie powinno być ustalane za cały ten okres, a nie jako iloczyn liczby miesięcy i kwoty zadośćuczynienia, przypadającego za jeden miesiąc czy dzień. Nie jest

bowiem odpowiednie przeliczanie sumy zadośćuczynienia poprzez ustalanie stawki miesięcznej (zob. np. wyr. SA w Łodzi z 21 lutego 2008 r., II AKA 13/08, Prok. i Pr. - wkł. 2009, Nr 5, poz. 48) bądź ustalenie zadośćuczynienia poprzez stosowanie określonych przeliczników wynikających z kodeksu karnego, w tym także relatywizujących wielkość zadośćuczynienia do stawek grzywny odpowiadających jednemu dniowi pozbawienia wolności w rozumieniu przepisu art. 63 § 1 k.k. (zob. np. wyr. SA w Katowicach z 10 marca 2005 r., II AKA 55/05, KZS 2005, Nr 7-8, poz. 144). Jednocześnie jednak, uwzględniając, że zadośćuczynienie winno być nie tylko odpowiednie do doznanych krzywd, ale że powinno stanowić odczuwalną dla wnioskodawcy rekompensatę i uwzględniać realia społeczne, pośrednio odniesienie się do

wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia jest w pełni uprawnione, bo pozwala ocenić czy zasądzone zadośćuczynienie stanowi odczuwalną wartość dla wnioskodawcy, jak również czy w świetle warunków społeczno-ekonomicznych spełnia swoją rolę rekompensacyjną, a nie jest jedynie symboliczne. Kwota zatem 200 000 zł, przy uwzględnieniu z jednej strony krótkiego w sumie okresu izolacji wnioskodawcy, a z drugiej strony wskazanych wyżej okoliczności szczególnych zwiększających skalę cierpień wnioskodawcy, na pewno w należyтым stopniu uwzględnia wszystkie istotne okoliczności wpływające na wysokość krzywd jakich doznał wnioskodawca. Jest zatem odpowiednie, odczuwalne ekonomicznie i uwzględnia realia poziomy życia społeczeństwa.

Wniosek

1. o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie żądań wnioskodawcy w dalszej dochodzonej części, tj. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. M. dalszej kwoty 800.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę wynikającą z niewątpliwie niesłusznego pozbawienia wolności w okresie od 16 września 1982 r. do 14 października 1982 r. za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego w sprawie zakończonych wydaniem postanowienia Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 27 lipca 1983 r. o umorzeniu postępowania karnego przeciwko J. M., sygn. akt V K 610/83 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, ewentualnie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Patrz wyżej			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5			

maja 2022 r., sygn. akt III Ko 15/21, na mocy którego, na podstawie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego („ustawa lutowa”) zasądzono na rzecz wnioskodawcy J. M. kwotę 2866,13 zł tytułem odszkodowania i kwotę 200 000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkody i krzywdy wynikające z jego pozbawienia wolności w okresie od 16 września do 14 października 1982 r.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Patrz punkt 3.1

1.8. **Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt II	Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika oparto na treści art. 13 ustawy z dnia 13 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j.) uznając, że koszty owe należą się wnioskodawcy niezależnie od wyniku postępowania odwoławczego.	

	Stawkę wynagrodzenia pełnomocnika ustalono na podstawie § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Dz.U.2018.265 t.j.).	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt III	Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 13 ustawy z dnia z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.2021.1693 t.j.) uznając, że w każdym wypadku w sprawach objętych przedmiotową ustawą i niezależnie od wyniku sprawy, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.	

7. PODPIS	
SSO del Joanna Wieczorkiewicz-Kita SSA Maciej Żelazowski SSA Przemysław Żmuda	

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy J. M.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 5 maja 2022 r., sygn. akt III Ko 15/21, na mocy którego, na podstawie art. 11 ust. 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego („ustawa lutowa”) zasądzono na rzecz wnioskodawcy J. M. kwotę 2866,13 zł tytułem odszkodowania i kwotę 200 000 zł tytułem zadośćuczynienia za szkody i krzywdy wynikające z jego pozbawienia wolności w okresie od 16 września do 14 października 1982 r. Zakwestionowano wysokość zasądzonego zadośćuczynienia.	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana